

ποτε! Μὲ τὴν φοβερὰν ὀξυδερκίαν τῶν ἐτοιμοθανάτων ἐνόησεν αἰφνης χάριν τίνος ἀγάπης ἐγωιστικῆς ἐθυσίασθη ἡ παιδική της ἡλικία καὶ ἡ νεότης της. Γινώσκει καλῶς ὅτι μία λέξις τοῦ μεγάλου αὐτῆς ἀνδρὸς θὰ παρηγορήσῃ τὴν κοιμωμένην ἐκείνην γυναῖκα, καθ' ἧς μνησικακεῖ σχεδὸν διότι δὲν ἐξεγείρεται, διότι τὴν ἀφίνει τοιοῦτοτρόπως ν' ἀναχωρήσῃ χωρὶς ἡ ἐλαχίστη φρικίας νὰ ταράξῃ τὰ κεκλεισμένα βλέφαρά της.

Ὁ θνήσκων νέος, ἔστω καὶ ἐκουσίως, θνήσκει κατεξανιστάμενος, ἡ δὲ ταλαιπώρος Ποθητὴ ἐγκαταλείπει τὴν ζωὴν ἡγανακτικὴν κατὰ τοῦ πεπρωμένου της.

Ἴδου αὐτὴ εἰς τὸν δρόμον! Ποῦ πηγαίνει; Τὰ πάντα εἶνε ἔρημα. Αἱ τόσον θορυβώδεις κατὰ τὴν ἡμέραν συνοικίαι ἐκείναι, ἡσυχάζουσιν ἐνωρίς τὴν ἐσπέραν. Ἐργάζονται ὑπερβολικὰ καὶ διὰ τοῦτο κατ' ἀνάγκην κατακλίνονται ταχέως. Ἐνῶ οἱ Παρίσιοι τῶν βουλεθάρτων, πλήρεις ἀκόμη ζωῆς ἐπιρρίπτουσιν ἐφ' ὀλοκλήρου τῆς πόλεως τὴν ἐρυθρωπὴν ἀντανάκλασιν μακρυῆς πυρκαϊᾶς, εἰς τὰς συνοικίας ἐκείνας φαίνονται κεκλεισμένοι πάντες οἱ πυλῶνες, πᾶσαι αἱ θύραι καὶ τὰ παράθυρα τῶν ἐργαστηρίων. Ἐκ διαλειμμάτων ὁ κρότος τοῦ ρόπτρου κρουομένου ὑπὸ βραδύναντος τινος ἐκ τῶν ἐνοικούντων, τὸ ἀκουόμενον βῆμα ἀστυνομικοῦ κλητῆρος ἀφανοῦς, ὁ μονόλογος μεθύσου τινὸς διακοπτόμενος ὑπὸ τῆς παραπαιούσης πορείας του, ταράττουσι τὴν σιγὴν, ἡ ριπὴ ἀνέμου αἰφνιδία, προερχομένη ἐκ τῶν πλησιοχώρων παραποταμίων ὁδῶν σείει μετὰ πλαταγισμοῦ τὰς ὑέλους ἀντανάκλαστικοῦ τινος φανοῦ, ἡ τὸ παλαιὸν σχοινίον τροχαλίας καταφέρεται κατὰ καμπῆς ὁδοῦ τινος, καὶ ἐκπνέει μετὰ συριγμοῦ ἐντὸς τινος κακῶς ἡρμωμένης θύρας.

Ἡ Ποθητὴ βαδίζει ταχέως, στενωῶς περισφίγουσα τὸ βραχὺ περιώμιον, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπηρμένην, μὲ τὸ ὄμμα ξηρόν. Χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸν δρόμον, βαίνει κατευθεῖαν, ἴσα ἐμπροσθέν της.

Αἱ ὁδοὶ τοῦ Ἑλούς, στεναί, ζοφεραί, ἔνθα μόλις πνευστιχὸς φανὸς τις ἀεριοφωτός κατὰ μακρυνὰ διαλείμματα, διασταυροῦνται, συστρέφονται κατὰ πᾶσαν στιγμὴν δέ, ἐν τῇ πυρετώδει της ἀναζητήσει, ἐπανέρχεται ἀκουσίως εἰς τὰ ὀπίσω. Κᾶτι παρεντίθεται πάντοτε μεταξύ αὐτῆς καὶ τοῦ ποταμοῦ. Καὶ ἐν τούτοις ὁ πνέων ἄνεμος φέρει μέχρι τοῦ προσώπου της τὴν ὑγρὰν αὐτοῦ δρόσον. Ἀληθῶς θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι τὸ ὕδωρ ἀποσύρεται, ὅτι περιβάλλεται ὑπὸ φραγμῶν, ὅτι ὀγκώδεις τοῖχοι ὑψιφύων οἰκιῶν παρεμβάλλονται ἐπίτηδες πρὸ τοῦ θανάτου. Ἀλλ' ἡ νεκρὰ χωλὴ εἶνε θαρραλέα καὶ βαδίζει, βαδίζει, βολίζει ἐπὶ τοῦ ἀνωμάλου ἐδάφους τῶν παλαιῶν ὁδῶν.

Εἶδετέ ποτε περὶ τὴν ἐσπέραν ἡμέρας κυνηγετικῆς πέρδικα μικρὰν τετραυματισμένην καταφεύγουσαν εἰς τὸ κοίλωμα αὐλακός; κλονίζεται, ψαύει σχεδὸν τὸ ἐδάφος, σφύρουσα τὴν αἵματόφυρτόν της πτέρυγα εἰς καταφύγιόν τι ἔνθα θὰ δυνηθῇ ν' ἀποθάνῃ ἐν ἡσυχίᾳ. Τὴν αὐτὴν κατὰ πάντα ἐμποιεῖ ἐντύπωσιν τὸ δειλὸν βάδισμα τῆς μικρᾶς ἐκείνης ἀγνώστου, ἥτις βαίνει παρὰ τὰ πεζοδρόμια, ψαύει σχεδὸν τοὺς τοίχους. Καὶ νὰ συλλογίζηται τις ὅτι κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν ὥραν, εἰς τὴν αὐτὴν περίπου συνοικίαν, ἄλλος τις πλανᾶται ἐπίσης εἰς τὰς ὁδοὺς, προσδοκῶν, ἐλλοχῶν, ἀπηλπισμένος. Ὡ, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ συναντηθῶσιν! Ἄν ἐπλησίεζεν αὐτὴ τὸν πυρέσσοντα διαβάτην καὶ τὸν ἡρώτα περὶ τοῦ δρόμου της:

— Παρκαλλῶ, κύριε... πόθεν πηγαίνουν εἰς τὸν Σηκουάναν;

Ἐκεῖνος ἤθελε τὴν ἀναγνωρίσει ἀμέσως.

— Πῶς!.. σεῖς εἰσθε, δεσποινὶς Ζιζή; Καὶ τί κάμνετε ἔξω τέτοιαν ὥραν;

— Πηγαίνω ν' ἀποθάνω, Φράντζ. Μ' ἔκαμες σὺ νὰ μὴ ἔχω πλέον ὀρεξίν καμμίαν νὰ ζήσω.

Τότε αὐτός, ὅπως συγκινημένος θὰ τὴν ἤρπαζε, θὰ τὴν ἐσφιγγε, θὰ τὴν ἀπῆγεν εἰς τὰς ἀγκάλας του λέγων:

— Ὅχι, μὴ ἀποθάνης!.. Σ' ἔχω ἀνάγκην διὰ νὰ μὲ παρηγορήσῃς, διὰ νὰ μὲ θεραπεύσῃς ἀπὸ τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον ἡ ἄλλη μοῦ ἔκαμει.

Ἀλλὰ τὸ τοιοῦτο εἶνε ὄνειρον ποιητοῦ, συνάντησις ἐξ ἐκείνων ὡς ὁ βίος δὲν συνειθίζει νὰ ἐφευρίσκη. Εἶνε πολὺ σκληρὸς αὐτός ὁ ἀπηνῆς βίος! Ὅσakis δὲ πρὸς διάσωσιν μιᾶς ὑπάρξεως ἀπαιτεῖται ἐνίοτε κᾶτι τι ἐλάχιστον, ἀποστέργει νὰ παράσχῃ ὁ βίος καὶ αὐτὸ τὸ ἐλάχιστον. Διὰ τοῦτο τὰ ἀληθῆ μυσιστορήματα εἶνε πάντοτε τόσον θλιβερά.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΣΕ ΔΥΟ ΞΕΡΑ ΓΑΡΥΦΑΛΑ

Εἶναι χρόνια περασμένα,
Ποῦ τ' ἀχνὰ γαρύφαλά σου,
Ἐκοιμώντανε κρυμμένα
Σὲ μιὰν ἄκρη μυστικά,
Ἐκοιμώντανε τὸν ὕπνο
Ποῦ κοιμήθηκε ἡ καρδιά σου,
Τόσα χρόνια χωρισμένη
Ἀπὸ μένανε μακρὰ

Προχθὲς πάλι σὰν τὰ εἶδα
Ἐξέφνου ἐμπρὸς σ' τὰ βλέμματά μου,
Μοῦ ἐνθυμήσαν τὴν ἐλπίδα
Καὶ τὸν ἔρωτα μαζί:
Σὰν τὸν ἔρωτά σου ἐχούσαν
Τὴ γλυκεῖά τους εὐωδία,
Καὶ σὰν τὴν ἐλπίδα ἐσθύσαν
Ποῦ μ' ἀφαίρεσες ἐσὺ.

Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ